

2.

Покрай Дунавъ, ти си ходилъ, има гора осенова...

Било преди сто години,—сто пкти по сто. Живѣлъ
на земята Селимъ-Герей, катунаринъ.

Нѣмалъ рупче, нѣмалъ синуръ и нивя,
салъ едно богатство ималъ—Гюлханара.

Голо птиченце въ гнѣздото на баша си била тя,
бѣлонога, русокждра тамъ растѣла.

Но въ табуна спрѣлъ веднѣжъ визиръ при тѣхъ,—
надъ гнѣздото се извила черна хала.

—Чухъ, Селиме, че си ималъ бѣлоснажна дъщеря;
петъ кемера злато нося да я взема...

.

Далъ детето. Купилъ ниви и земята разоралъ
Селимъ. Гюлханара паднала въ харема.

Месеца веднѣжъ преминалъ. Било пролѣтъ по свѣта.
Въ ранна утринъ спрѣлъ за отдикъ надъ копралъ
Селимъ-Герей. И, не щешъ ли, върла болестъ
то сковала. Грѣшенъ духъ предакъ до залѣзъ.

Златорожко пакъ се върналъ, но по чудо сварилъ тамъ
копралъ на Селимъ забила корень,
покълнала, разлюляла клоне и листа;
черенъ осенъ врѣхъ извилъ въ ношъта нагоре...

Покрай Дунавъ, ти си ходилъ, има гора осенова.